

Nr 44.

Av herr **Leander**, angående inskränkning av tiden för nedsättning av taxan för rikstelefonsamtal.

Under interpellationsdebatten rörande telefonisternas arbetstid torsdagen den 19 december 1946 yttrade chefen för kommunikationsdepartementet, statsrådet Nilsson, att ett slopande av de reducerade samtalsavgifterna under vissa söndags- och vardagstimmar möjligen skulle medföra mindre arbetsbelastning för telefonistpersonalen. Statsrådet ville emellertid, med hänsyn till vissa ekonomiska konsekvenser för allmänheten, ej lämna någon utfästelse om några åtgärder i frågan vid detta tillfälle.

Nedsättning av samtalstaxan har förekommit i varierande utsträckning från år 1909, då nattsamtalsavgifterna reducerades. Genom 1920 års telefonreglemente förlades avgiftsreduktionen till tiden 19—23, och de nuvarande taxereducerade tidsperioderna söckendager kl. 7—9, 18—23 samt sön- och helgdagar kl. 7—9, 15—23 fastställdes att gälla fr. o. m. år 1938. Den ursprungliga motiveringen för de reducerade taxorna var, att man ville påverka allmänheten att ringa rikssamtal på andra tider än den särskilt belastade affärstiden.

Med den telefontäthet, som vårt land nu har, torde denna ursprungliga motivering ej längre svara mot de faktiska förhållandena, utan man kan med fog säga, att allmänheten av kostnadsskäl föredrager att uppskjuta sina rikssamtal till taxereducerad tid, så att det ofta inträder anmärkningsvärd trafikbelastning just under sådan tid. Den samtalsanhopning, som förekommer under exempelvis juldagen, orsakar regelmässigt en utöver det vanliga kraftigt utökad extratjänstgöring för telefonistpersonalen. I viss utsträckning förekommer också extratjänstgöring under den taxereducerade tiden å söndagar. För sådan övertidstjänstgöring har under de senaste åren ej utgått någon kompensation i form av motsvarande ledighet.

Givetvis orsakar sådana förhållanden stark och berättigad irritation inom telefonistkåren. Enligt gällande författningar och avtal ha telefonisterna nämligen normal tjänstgöring varannan sön- och helgdag, varför övertidstjänstgöring å sådana dagar till följd av rådande taxesystem framstår såsom en i takt med den ökade trafiken och stegrade arbetsintensiteten mer och mer betungande och omotiverad börda. Liknande reaktioner utlöses med anledning av att taxereduktionen å söckendagar är utsträckt ända till kl. 23. Denna irritation har kraftigt medverkat till att telegrafverket under de senare åren haft utomordentligt stora svårigheter att dels nyre-

krytera telefonistpersonal och dels behålla sådan personal. I konkurrensen med den arbets- och fritid, som på den övriga arbetsmarknaden erbjudes kvinnlig arbetskraft, utgör telefonisternas söndags-, kvälls- och övertids-tjänstgöring en synnerligen betydelsefull faktor.

Några större betänkligheter mot en avsevärd inknappning av den taxereducerade tiden böra ej finnas på grund av de ekonomiska skäl som statsrådet Nilsson antydde i här omskrivna interpellationsdebatt. De samtals-taxor det gäller i detta sammanhang fastställdes 1937, då ett högre penningvärde var rådande. De förutsättningar, som voro rådande då taxereduktionen ursprungligen infördes, föreligga ej längre, det behövs ej nu särskilda åtgärder för att stimulera allmänheten att ringa på helgdagar och söndagar. Den höjning av övertidsersättningarna för den statsanställda personalen, som kommer i och med det nya lönereglementet, torde också påkalla, att taxereduktionen granskas från de nya ekonomiska utgångspunkter som därigenom betingas.

Med hänvisning till ovanstående skäl hemställes,

att riksdagen måtte besluta att av Kungl. Maj:t begära en sådan revision av telefonreglementet, att den taxereducerade tiden fastställes till att omfatta endast söckendagar under tiden 18—21.

Stockholm den 17 januari 1947.

Axel Leander.